

Ett starkt medborgarsamhälle är en välfärdsinvestering

ANETTE KARLSSON

Foto: Jukka-Pekka Flander, SDP.

Det sägs att finländare har sisu, men att finländarna också har ett hjärta får mindre uppmärksamhet. Vi är tusentals som hjälper varandra varje dag, inte av plikt utan av en genuin vilja att göra gott. Det finländska medborgarsamhället bär oss, och har gjort det i årtionden.

I den lokala föreningen för närståendevårdare har jag sett hur man med små resurser erbjuder kamrattstöd. I min sons fotbollslag har jag beundrat föräldrar som av god vilja är en drivkraft för laget. I pensionärsklubbar har jag hört hur viktiga de gemensamma mötena och kaffestunderna är. I vardagslivet är medborgarsamhället hela tiden närvarande. Det här är en av Finlands mest värdefulla kraftresurser.

Tyvärr hamnar medborgarsamhället i en alltmer utsatt situation. Finansieringen är osäker och byråkratin har trängt undan det som är själva kärnan i föreningarnas verksamhet, alltså mötet mellan människor. Samtidigt växer förväntningarna på det stöd som bygger på frivilliga krafter. Det måste upprättas högt att den ekvationen inte håller i längden. Det finländska medborgarsamhället har varit en framgångssaga, och det måste det få fortsätta att vara. Annars får vi problem, ekonomiskt, men framför allt ur ett medmänskligt perspektiv.

En utredning från 2023 visar att värdet av frivilligarbetet uppgår till cirka 3,2 miljarder euro per år, vilket motsvarar 1,3 procent av bruttonationalprodukten. Låt oss göra ett tankeexperiment: om frivilligarbetet skulle upphöra och samhället måste ersätta det, skulle det motsvara till exempel över 300 000 timmar hemvård i månaden. Förlusten av medborgarsamhället skulle framför allt innebära ett enormt tomrum i det vardagliga stödet och välbefinnandet.

Vi får inte låta medborgarsamhället tyna bort. Förutsättningarna för föreningar och organisationer, stora som små, måste tryggas. Gemenskap uppstår inte i ett vakuum, utan ur vardagliga handlingar, genom tillit och möjlighet att delta. Varje euro som satsas på medborgarsamhället betalar sig mångfalt tillbaka. Det stärker välfärden, förebygger problem och sparar kostnader.

Att stärka gemenskapen är både mänskligt rätt och ekonomiskt klokt. Därför måste vi ta hand om denna kraftresurs.

Anette Karlsson, riksdagsledamot (SDP)

socialarbetare och tidigare sakkunnig i tredje sektorns verksamhet

Europaparlamentet sätter äldre i fokus

Europaparlamentet har satt de kritiska frågorna om en åldrande befolkning och det vitala behovet av generationsrättvisa inom EU på dagordningen. Detta markerades av den första plenardebatten någonsin på den internationella dagen för äldre personer (IDOP) och den efterföljande lanseringen av Europaparlamentets generationsforum, med stöd av AGE.

Dessa händelser signalerar en samlad insats för att säkerställa att EU:s politik är inkluderande för alla åldrar och aktivt främjar solidaritet mellan olika generationer.

Forumet för rättvisa mellan generationerna är ett forum för alla demokratiska, proeuropeiska partier i Europaparlamentet för att ta itu med åldrande, livslängd, hälsosamt åldrande, äldre personers rättigheter, social inkludering och solidaritet mellan generationerna, med deltagande av AGE Platform Europe. Gruppen består av cirka 35 ledamöter av Europaparlamentet.

AGE-News

PCF'S SVENSKA DISTRIKT

ORDFÖRANDE	Stig Kumlin, 040 050 0584, stig.kumlin@outlook.com
VICEORDFÖRANDE	Torsten Spring, 040 777 4318, torstenspring@hotmail.com
SEKRETERARE	Alf-Erik Helsing, 040 592 8595, alf-erik.helsing@anvianet.fi
PCF'S STYRELSE	Stig Kumlin
PCF'S FULLMÄKTIGE	Torsten Spring
REDAKTIONSRÅD FÖR SVENSKA SIDAN I ELÄKKEENSAAJA	Marianne Laxén (ansvarig), mannelx@hotmail.com Henrik Helenius och Alf-Erik Helsing
HEMSIDA	svenskadistriktet.elakkeensaaajat.fi
ANSVARIG FÖR HEMSIDAN	Erik Ekman, erik.ekman@brev.fi

Stens belöningsresa

Sten Sacklén heter han. Är vice ordförande i Vasa Pensionstagare. Har huvudrollen på föreningens träff. Utfrågaren behöver knappt ställa några frågor. Det bubblar historier ur honom och publiken är stormförtjust.

Sten Sacklén (höger) interjuvas av Affe Helsing

månadens INTERVJU

Han berättar om sin och åtta syskons uppväxt i en liten stuga på 40 kvadratmeter på Skatan i Jakobstad. Om hur han som trettonåring tidiga morgnar delade ut tidningar i Östanpå, Mjölören och Rosasholmen. Om sina prestationer i skidspåret. Om hur han som femtonåring började jobba på ett herrskrädderi i Borås och på fritiden sålde försäkringar och hjälpte folk med deklarationer. Om återkomsten till Finland och Jakobstad. Hur han träffade sin **Maj-Len** och om de jobb han hade innan han startade sin egen cykelaffär. Med mera.

Här ett smakprov: Det handlar om hur det gick då han mitten av 1980-talet skulle åka till Åbo för att ta emot en belöning för att han sålt 10 000 cyklar. Sten som aldrig tidigare besökt fabriken i Åbo beslöt att cykla dit.

– Jag åkte i väg på lördag morgon med cykelväskor på båda sidor om pakethållaren, berättar han. Första dagen tog jag in på Pihlajankieväri i Jalasjärvi. Andra dagen cyklade jag i ett hiskeligt regnväder. Jag var genomblöt då jag anlände till Momolan motelli i Huittinen. Jag var förmodligen ingen fager syn och mottagandet blev därefter. Men jag lyckades få ett rum att övernatta i och då märkte jag att det krälade dagmaskar på mina cykelväskor. De hade väl stänkt upp från vattenpölar på vägen.

– Halv sex måndag morgon startade jag den sista etappen. Det gick bra till en början men då 28 kilometer återstod kom jag ut på en motorväg. Jag var helt ställd. Hur skulle jag fortsätta? Var fanns en väg som cyklister fick använda? Jag hade varken karta eller telefon.

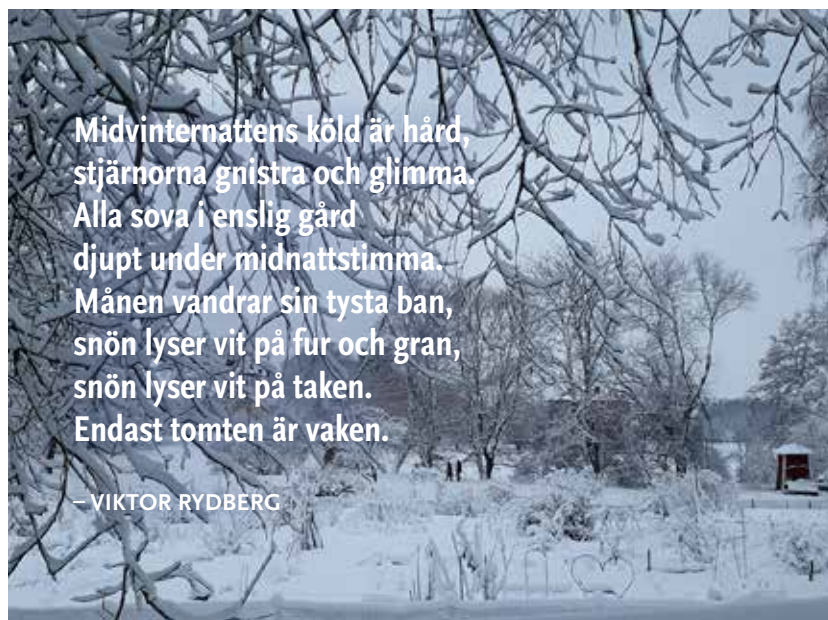
Jag såg ingen annan råd än att fortsätta på motorvägen med risk för att bli tagen av polis. I så fall skulle jag å andra sidan få gratis skjuts till Åbo. Något sådant hände emellertid inte och inga av bilarna som åkte förbi mig signalerade. Värst var det vid motorvägsavtag. Där måste jag stan- na upp och se mig för innan jag tog mig över avtaget.

– Trots allt kom jag lyckligt fram till cykelfabriken, men där blev jag noterad som en nolla. Jag hade sålt 10 000 cyklar och cyklat 440 kilometer och som tack fick jag kaffe i en pappmugg på kontoret. Då jag bröt upp och skulle ta mig med cykel till järnvägsstationen såg jag att ett glasfat var placerat på pakethållaren. Så jag gick med det till kontoret och undrade vems det var. "Om det var placerat där så är det säkert ditt!" blev svaret. Så jag tog det med mig, men undrade förstas över att ingen besvärat sig med att överrätta det.

– Sedan gick ju den där fabriken i konkurs.

– Min arbetsgivare var en god vän och jag grubblade mycket på vad jag skulle svara om han frågade hur det gått. Jag beslöt att vara så fåordig som möjligt. Ännu i denna dag har jag inte berättat.

Alf-Erik Helsing

Midvinternattens köld är hård
stjärnorna gnistra och glimma.
Alla sova i enslig gård
djupt under midnattstimma.
Månen vandrar sin tysta ban,
snön lyser vit på fur och gran,
snön lyser vit på taken.
Endast tomten är vaken.

– VIKTOR RYDBERG